

Arrest

nr. 205 383 van 15 juni 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 december 2017 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 april 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 12 april 1997.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 21 december 2015 en dient op 7 januari 2016 een asielaanvraag in.

Op 23 juni 2017 en 3 oktober 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 31 oktober 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Afghaanse nationaliteit en bent u Pashtoun van origine. U bent afkomstig uit het district Surkh Rod in de provincie Nangarhar. U werd geboren in het dorp Saidan Arabi en u bleef er uw gehele leven wonen. U ging tot de 6de graad naar school. Erna hield u zich voornamelijk bezig met cricket en voetbal. Uw vader verdiende immers genoeg om het gehele gezin te onderhouden. Uw gezin had een landbouwer in dienst die de twee jerib aan grond die jullie bezaten bewerkte. Uw vader was arts in het grootstedelijk hospitaal van Jalalabad. U droeg af en toe zorg voor de twee koeien die uw familie had. Een maand voor uw vertrek huwde u. Uw vrouw verblijft nog steeds in uw dorp. U kreeg problemen in Afghanistan omdat uw vader in Jalalabad werkte als arts. Hij kreeg een dreigbrief waarin stond dat hij zijn werk moest opgeven en samenwerken met de taliban. Uw vader besteedde geen aandacht aan deze brief. Een week later kreeg hij echter een tweede dreigbrief. Die zelfde nacht, toen uw vader de brief nog aan het lezen was, kwam de taliban en nam uw vader mee. U vluchtte weg uit uw huis en ging naar uw oom van moeders zijde. U bleef daar twee dagen. Tijdens die periode werd het onthoofde lichaam van uw vader teruggevonden. Uw oom besloot toen dat u het land moest verlaten. U verliet Afghanistan eind april 2015 en u kwam in België aan op 21 december 2015. Op 7 januari 2016 diende u een asielaanvraag in.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor: een tewerkstellingscontract van uw vader bij Healthnet, een certificaat ter bewijs van een gevolgde training van uw vader, een certificaat ter bewijs dat uw vader tewerkgesteld was bij de organisatie CHA (Coordination for Humanitarian Assistance) in Farah in 2012-2013, een certificaat dat uw vader tewerkgesteld was bij SAF (Solidarity for Afghan Families) in 2014, uw taskara, een jobaanbod van Healthnet voor uw vader en een dreigbrief van de taliban.

B. Motivering

Volgens uw verklaringen verliet u uw land van herkomst omdat u de taliban vreest. Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie. U maakt evenmin een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming aannemelijk. Na uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal kan er geen geloof gehecht worden aan de redenen waarom u uw land bent ontvlucht.

Vooreerst kunt u niet eens bij benadering dateren wanneer precies uw vader de eerste dreigbrief kreeg van de taliban. Die dag kenmerkte nochtans het begin van de problemen die leidden tot uw vertrek uit Afghanistan. De enige manier waarop u in de tijd kunt situeren wanneer uw vader die dreigbrieven kreeg is door te verwijzen naar de tweede dreigbrief die hij zou gekregen hebben. U antwoordt immers wanneer u de vraag wordt gesteld wanneer u de eerste dreigbrief kreeg toegestuurd: 'één en een halve week voor de tweede brief' (CGVS 1, p. 10). U kunt op geen enkele andere manier situeren in de tijd wanneer uw vader de eerste dreigbrief ontving. Wanneer u gevraagd wordt hoe het komt dat u de ontvangst van de eerste dreigbrief bij u thuis niet kunt plaatsen in de tijd zegt u dat u een 'ongestudeerd persoon' bent (CGVS 1, p. 10). Dit strookt echter niet met uw verklaring dat u tot de 6de graad naar school ging in Afghanistan (CGVS 1, p. 5). Bovendien kon u op andere tijdstippen in het gehoor perfect de Afghaanse kalender hanteren. Dat u het begin van de problemen van uw vader niet kunt situeren in de tijd zet de geloofwaardigheid van uw asielmotieven op de helling.

Voorts kunt u ook niet verduidelijken van wie uw vader deze dreigbrieven kreeg. U houdt het bij de zeer algemene verzamelnaam: "de taliban" (CGVS 1, p. 14). U weet echter niet welke groepering het betreft, noch hoelang ze reeds in Saidan Arabi aanwezig zijn (CGVS 1, p. 14). U zegt uw gehele leven in Saidan Arabi geleefd te hebben, men mag dus verwachten dat u meer afweet van de taliban die in uw regio actief zijn, zeker gezien zij uw vader viseerden. Uw onwetendheid over de groepering die uw vader viseerde ondergraaft de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder.

Daarnaast kunt u ook niet verklaren waarom de taliban u viseert, maar niet uw andere broers (CGVS 1, p. 15). Zij vallen immers binnen de leeftijdscategorie van jongens die normaalgezien worden gerekruteerd door de taliban, maar zij wonen nog steeds in uw geboortedorp (CGVS 1, p. 4) en stellen het lichamelijk goed zegt u (CGVS 1, p. 5). U gevraagd waarom zij kunnen blijven wonen in uw dorp en u niet antwoordt met de niet afdoende verklaring: "omdat de taliban niets zegt tegen vrouwen en tegen kleine kinderen" (CGVS 1, p. 15). Uw broers zijn echter geen kleine kinderen want ze waren op het moment van uw aankomst in België 13 en 15 jaar. Dat u niet kunt verklaren waarom u wel moest vluchten omwille van de zogenaamde problemen van uw vader met de taliban en uw broers niet ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw vluchtrelaas nog verder.

Zo bent u niet eenduidig over de redenen waarom uw vader plots werd gevisieerd door de taliban nadat hij jarenlang als dokter had gewerkt. Eerst zegt u hierover dat hij werd gevisieerd omdat hij werd gepromoveerd en dat dat het moment was waarop de taliban wachtte om hem te vermoorden (CGVS 1, p. 10). Even erna past u dan weer uw verklaringen aan en zegt u dat de taliban iedereen die voor de overheid werkt viseert en vermoordt (CGVS 1, p. 11). Verder zijn uw verklaringen over wat de taliban precies wilde van uw vader ook tegenstrijdig. Eerst verklaart u dat de taliban uw vader viseerde omdat ze wilden dat hij meedeed aan de jihad met hen (CGVS 1, p. 10). Op een ander moment tijdens het gehoor geeft u echter aan dat mensen zoals uw vader, die voor de overheid werken, vermoord worden door de taliban (CGVS 1, p. 11).

U kunt evenmin met duidelijkheid zeggen of de taliban nog steeds op zoek is naar u of niet. Wanneer u dit wordt gevraagd refereert u naar de tweede dreigbrief die uw vader kreeg en waarop uw naam werd vermeld (CGVS 1, p. 16). U heeft geen recente informatie terwijl u maandelijks uw gezin in Afghanistan contacteert en zij nog steeds in uw geboortedorp verblijven. Dan mag verwacht worden dat u concrete informatie heeft over de stand van zaken inzake uw vervolging in Afghanistan (CGVS 1, p. 5).

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw problemen met de taliban en dus ook niet aan de moord op uw vader.

Daardoor heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus voorzien in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De documenten die u aanbracht ter staving van uw asielrelaas zijn niet van aard iets aan deze conclusie te wijzigen. Betreffende de dreigbrief van de taliban dient te worden opgemerkt dat moet worden opgemerkt dat uit de informatie beschikbaar op het CGVS blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Betreffende de overige door u vorgelegde documenten dient opgemerkt dat uw identiteit, nationaliteit en de beroepsactiviteiten van uw vader in deze beslissing niet betwist worden.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door

zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en

Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Alhoewel u stelt vrienden noch familieleden in Jalalabad te hebben en er nooit te hebben verbleven noch gestudeerd dient te worden gesteld dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig, recent gehuwde, jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat zowel uw vader als uw schoonvader dagelijks het traject deden van uw dorp naar Jalalabad stad. Uw vader behaalde zijn diploma geneeskunde aan de universiteit van Darunta en hij zou de laatste jaren voor uw vertrek in het hospitaal van Jalalabad gewerkt hebben. Uw vader had connecties in Jalalabad stad met wie hij regelmatig contact had (CGVS 2, p. 3). Uw oom van moeders kant en tevens uw schoonvader, die vandaag de dag zou instaan voor het onderhoud van uw moeder en broers en zussen, is taxichauffeur op de lijn van uw dorp naar Jalalabad, en doet dagelijks het traject naar de stad Jalalabad (CGVS 1, p. 4 en CGVS 2, p. 5). Uw dorp is goed geconnecteerd met Jalalabad via een geasfalteerde weg (CGVS 1, p. 9). Afgaande op voorgaande bevindingen kan men stellen dat u, gezien zowel uw vader als schoonvader goede en dagelijkse contacten onderhouden met de hoofdstad van Nangarhar, Jalalabad, u er redelijkerwijs ook over een netwerk beschikt.

Verder verklaart u ook dat er veel verkeer was op het traject van uw dorp tot Jalalabad en dat de dorpelingen Jalalabad frequenteerden (CGVS 2, p. 4). Deze vaststelling en het feit dat uw vader zowel als uw schoonvader, de broodwinners in uw familie, beiden dagelijks naar Jalalabad gingen voor hun professionele activiteiten doen vermoeden dat u uw eigen netwerk en banden met Jalalabad probeert te minimaliseren met het oog op uw asielaanvraag.

Ook financieel zijn er geen aanwijzingen in het dossier aanwezig dat een hervestiging in Jalalabad onmogelijk zou zijn. Uw vader, zo verklaart u, heeft genoeg geld om het gehele gezin, en uw gezin erbij, te onderhouden (CGVS 1, p. 8). Het geld voor uw reis naar België kreeg u van uw vader en van uw oom van moeders kant en tevens stiefvader. Dit geld was voorradig in huis. Het gaat over 800 000 Afghaanse Khalдар. Dit is ongeveer 11 000 Amerikaanse dollar (CGVS 2, p. 6). U heeft 2 jerib aan grond en uw familie beschikt over een landbouwer die deze grond bewerkt (CGVS 1, p. 4). Dat uw familie vrijelijk over 11 000 dollar beschikt om uw reis naar België te financieren is een indicatie van een ekere financiële welstand. Dat u nooit op het veld hoefde te werken en een landbouwer had die de gronden cultiveerde ten gunste van uw familie doet eveneens een zekere welstand uitschijnen. Men mag er bijgevolg van uitgaan dat op financieel vlak een hervestiging in Jalalabad mogelijk is.

Verder bent u in gezonde fysieke en mentale toestand. U behaalde de 6de graad in het Afghaanse schoolsysteem (CGVS 1, p. 5) en u spreekt de beide landstalen zowel Pashtou als Dari (CGVS 1, p. 8).

Men mag uit voorgaande besluiten dat u over de vaardigheden, het netwerk en de middelen beschikt om in de stad Jalalabad aan de slag te gaan en er een bestaan uit te bouwen. Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat u evenzeer zou gevisieerd worden in Jalalabad als in uw dorp van herkomst. Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel, en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) *juncto* artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet en van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middelen als volgt toe:

“3.1. eerste middel

Schending van artikel 1A van het Verdrag van Genève; Schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet;

Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering juncto Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Schending artikel 3 EVRM juncto Schending artikel 48/4, §2, b en c van de vreemdelingenwet juncto schending van artikel 48/5, §3 vv.

Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag (Genève, 1951) definieert het begrip vluchteling. De vier elementen van deze definitie zijn de volgende:

zich buiten het land van herkomst bevinden;

een gegronde vrees voor vervolging hebben;

“omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging”.

de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen.

Deze elementen toegepast op verzoeker:

zich buiten het land van herkomst bevinden

Verzoekers bevinden zich hier in België, waar ze har aanvraag tot asiel heeft ingediend op 7 januari 2016.

een gegronde vrees voor vervolging hebben

Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad (Vanheule D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, o.c., 21-22).

Op basis van de verklaringen van verzoeker wordt door verweerster geconcludeerd dat hij geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming heeft kunnen aantonen.

Verzoeker vreest vervolgd te worden door de Taliban. Verzoeker vreest eveneens bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De vader van verzoeker is vervolgd door de Taliban.

Verzoeker kan de bescherming van het land van herkomst niet inroepen omdat de lokale autoriteiten niet in staat zijn om zichzelf te beschermen.

Dat dit middel gegrond is.

Tweede middel: Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering juncto schending van gelijkheidsbeginsel juncto Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verweerster trekt de geloofwaardigheid van verzoeker in twijfel omdat hij niet exact kon zeggen wanneer hij de driebrief ontvangen heeft.

Verzoeker is 6 jaar naar school gegaan en het is niet redelijk om van hem te verwachten dat hij exact moet vertellen wanneer ze deze brieven ontvangen hebben.

Verweerster gaat vanuit dat 6 jaar school in Afghanistan vergelijkbaar is met 6 jaar school in België.

Mensen hebben diploma's van middelbaar in Afghanistan en als u de 4 seizoenen in volgorde vraagt zijn ze niet in staat om correct te beantwoorden.

Verweerster stelt dat verzoeker later in het gehoor de kalender perfect kon hanteren. Het kennen van de namen van een paar maanden wil niet zeggen dat u de kalender perfect hanteert.

Verweerster stelt ten onrechte dat verzoeker niet wist van wie zijn vader de brieven kreeg. Verweerster stelt dat verzoeker de verzamelnaam “de taliban” gebruikte.

Wat kan verzoeker nog gebruiken? Als men deze brieven van de taliban kreeg dan is het logisch dat men de zo gezegde verzamelnaam "de taliban" gebruikt.

Verzoeker meent dat hij op pagina 14 wel gezegd heeft wie deze brieven gestuurd heeft.

[...]

Verweerster stelt dat verzoeker niet wist hoe lang deze groepering in de regio aanwezig was.

Verzoeker meent dat zijn antwoorden op pagina 14 van het gehoorverslag glashelder is en overeenstemt met de werkelijkheid.

Verzoeker kan niet dingen verzinnen om verweerster tevreden te stellen met een antwoord.

Verweerster stelt zelf in het begin van elk gehoor dat als u bepaalde antwoorden niet kent moet u gewoon zeggen dat u dat niet kent. U moet niet antwoorden verzinnen.

Wanneer een asielzoeker deze raad volgt wordt hij dan gestraft.

Verzoeker wenst te verwijzen naar het Handboek van UNHCR waar in paragraaf 199 het volgende staat:

Tegenstrijdige en onnauwkeurig verklaringen zijn op zich niet voldoende om te besluiten tot een weigering van de vluchtelingenstatus. De onderzoeker heeft de verantwoordelijkheid om dergelijke verklaringen te evalueren in het licht van de verschillende omstandigheden van het dossier.

Het UNHCR werpt tevens op dat aan de kandidaat – vluchtelingen het voordeel van de twijfel gegund is, op voorwaarde evenwel dat zijn vluchtverhaal geloofwaardig is. Om de geloofwaardigheid van een kandidaat-vluchteling te beoordelen, dient rekening gehouden te worden met zijn persoonlijkheid o.m. zijn intellectuele vermogens, de leeftijd en psychologische stoornissen.

De laaggeschooldheid en de drugsverslaving van verzoeker zorgde hiervoor dat hij bepaalde dingen niet naar behoren kon beantwoorden.

Verweerster stelt dat het vreemd is dat de Taliban verzoekers broer niet vervolgd. Verzoeker meent dat zijn broer anders valide is.

Zie pagina 4 van het gehoorverslag waarin het volgende staat:

En, mijn kleine broer heeft niemand om voor hem zorg te dragen dus iedereen heeft stress.

Verzoeker is van oordeel dat de zin op pagina 5 in verkeerde volgorde getypt is:

Ze stellen het goed lichamelijk voor de rest niet.

Op de vraag: hoe stellen ze het? Geeft niemand het volgende antwoord: ze stellen het goed lichamelijk voor de rest niet.

Verzoekers broer I. (...) was toen 3 jaar oud. Verzoekers broer K. (...) is andersvalide.

Verweerster heeft het gehoorverslag op een foutieve wijze gelezen door te stellen dat I. (...) 13 jaar oud was.

In het gehoorverslag staat 3 en geen 13!!!

Verweerster maakt zich nogmaals schuldig aan een verkeerde lezing van het gehoorverslag door te stellen dat verzoeker niet eenduidig was over de redenen waarom zijn vader geïmigreerd werd.

Verzoeker stelde niet omdat zijn vader gepromoveerd was. Verzoeker gaf een voorbeeld van een andere persoon en hij zei dat hij zo dacht. Verzoeker stelde ook dat ze naar de gelegenheid keken.

Verzoeker meent dat hij zijn verklaringen niet aangepast heeft zoals verweerster dat beweert. Verzoeker zegt volledigheidshalve dat iedereen die voor de overheid werkt wordt door de taliban vervolgd.

Verweerster gaat tevergeefs geforceerd op zoek naar een tegenstrijdigheid in dit punt.

Uw Raad zal vaststellen dat er geen sprake is van tegenstrijdigheid.

Verweerster neemt verzoeker kwalijk omdat hij niet op de hoogte is of de taliban nog steeds op zoek zijn naar hem.

Verzoeker meent dat het onmogelijk is om dit te weten. Ze gaan geen affiches plakken op de muur dat verzoeker wordt gezocht. Ze hebben hun connectie in elk dorp en vanaf het moment dat deze persoon verschijnt informeert deze contactpersonen de taliban.

Verweerster verwijst naar pagina 5 van het gehoorverslag en ze stelt dat verzoeker zich niet geïnformeerd heeft of de taliban actief op zoek zijn naar hem.

Als men pagina 5 leest zal men vaststellen dat er geen vragen gesteld wordt over de actualiteit van verzoekers problemen.

Verweerder heeft nagelaten om op een deftige wijze te motiveren waarom:

Ze geen rekening heeft gehouden met het profiel van verzoeker

Geen rekening gehouden met zijn persoonlijke situatie zoals supra aangehaald

Een dergelijke handelwijze komt neer op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Schending van artikel 3 EVRM juncto schending van artikel 48/4, §2, b en c van de vreemdelingenwet juncto schending van 48/5, §3 Vw. :

Verweerster heeft eveneens nagelaten om te motiveren waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, B – grond.

Hierbij wenst verzoeker te verwijzen naar § 39 van Elgafaji arrest over de 'sliding scale':

“Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”.

Verzoeker heeft deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk gemaakt door de bovenvermelde redenen. Ze is van oordeel dat hij in ondergeschikte orde in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire bescherming.

Verweerster roept in intern vluchtalternatief in Jalalabad omdat verweerster denkt dat verzoeker over connectie beschikt in Jalalabad.

Verzoeker meent dat het feit dat verzoekers vader daar studeerde en werkte mag geen indicatie zijn dat verzoeker over een netwerk beschikte in Jalalabad. Verzoekers familie hebben alle hun spaargeld uitgegeven om verzoeker in veiligheid te brengen.

Verzoeker is getrouwd en geen alleenstaande persoon. Verweerster verwacht dat verzoeker zich elke dag naar Jalalabad verplaatst om zijn brood te verdienen.

Dit is niet anders dan een verkeerde toepassing van artikel 48/5, §3 Vw.”

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van de verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom de verzoekende partij al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Bijgevolg dienen de artikelen 48/6 en 48/7 in het licht van deze Unierechtelijke bepaling gelezen te worden.

Uit een samenlezing van de voormelde bepalingen volgt dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

De met het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van een verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze beoordeling verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke

omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De tweede fase betreft daarentegen de beoordeling in rechte van deze gegevens, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis. Hierbij moet overeenkomstig artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, naast de door verzoeker om internationale bescherming afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, onder meer rekening worden gehouden met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Voorts dient er ook rekening te worden gehouden met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van betrokkene, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker om internationale bescherming bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“§ 4. Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten geen bevestiging indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan :

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

2.3.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij verklaart afkomstig te zijn uit het district Surkh Rod in de provincie Nangarhar. De verzoekende partij geeft aan dat haar vader arts was in het grootstedelijk ziekenhuis van Jalalabad. De verzoekende partij huwde een maand voor haar vertrek uit Afghanistan. De verzoekende partij kreeg problemen in haar dorp omdat haar vader arts was in Jalalabad. De verzoekende partij verklaart dat haar vader een dreigbrief kreeg waarin geschreven stond dat hij zijn werk diende op te geven en met de taliban diende samen te werken. Haar vader zou hier geen aandacht aan hebben besteed. Een week later zou haar vader een tweede dreigbrief gekregen hebben. Diezelfde nacht toen haar vader de brief nog aan het lezen was, zou de taliban langsgekomen zijn en verzoekers vader hebben meegenomen. De verzoekende partij zou gevlucht zijn naar haar oom langs moederszijde. De verzoekende partij zou daar twee dagen verbleven hebben. Gedurende deze periode zou het onthoofde lichaam van verzoekers vader teruggevonden zijn. De oom van de verzoekende partij besloot dat de verzoekende partij het land diende te verlaten.

Ter staving van haar relaas legt de verzoekende partij de volgende documenten voor:

- een tewerkstellingscontract van haar vader bij Healthnet
- jobaanbod van Healthnet voor haar vader
- een certificaat ter bewijs van een gevolgde training door haar vader
- een certificaat ter bewijs dat haar vader tewerkgesteld was bij de organisatie CHA (Coordination for Humanitarian Assistance) in Farah in 2012-2013
- een certificaat dat haar vader tewerkgesteld was bij SAF (Solidarity for Afghan Families) in 2014,
- haar eigen taskara
- een dreigbrief van de taliban.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij in het standpunt dat de identiteit van de verzoekende partij en de job van haar vader als arts niet ter discussie staan.

Voorts wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad aan de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde mogen weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden (RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; Rvs 7 oktober 2003, nr. 123.958; RVS 18 juni 2003, nr. 120.714).

Ter terechtzitting legt de verzoekende partij een foto neer, van een persoon van wie ze stelt dat het haar broer is. Deze foto maakt geen familieband aannemelijk tussen de persoon op de foto en de verzoekende partij zelf. Om de familieband te staven tussen de verzoekende partij en voormelde persoon brengt de verzoekende partij bij brief van 8 juni 2018 een kopie van de identiteitsbewijzen van haar gezinsleden bij. Vooreerst wijst de Raad erop dat op het vermeende identiteitsbewijs van K.K. dat in het jaar 1397 werd opgesteld niet alle gegevens vermeld zijn. In tegenstelling tot de andere identiteitsbewijzen wordt er geen enkel bijzonder kenmerk op het identiteitsbewijs, zelfs niet bij "gehandicapte categorie" terwijl de verzoekende partij aangeeft dat haar oudste broer "andersvalide" is. Voorts is in tegenstelling tot de identiteitsbewijzen van de andere familieleden ook de burgerlijke stand van K.K. niet vermeld. Deze ontbrekende gegevens doen afbreuk aan de echtheid van het document. De Raad wijst er nog op dat uit objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan een erg niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief. Daarenboven is het vaste rechtspraak dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën, geen bewijswaarde kan worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

Met betrekking tot haar relaas brengt de verzoekende partij een dreigbrief van de taliban bij. Gelet op de summiere inhoud van het voorgelegde document, volstaat dit document op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van verzoekers asielrelaas geloofwaardig te bevinden.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van haar asielrelaas, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

De Raad hecht geen geloof aan verzoekers relaas, omwille van de hiernavolgende redenen.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de verzoekende partij zelf aangeeft dat haar vader aan de Darunta universiteit, naast Surkh Rod, voor dokter gestudeerd heeft (gehoorverslag 23 juni 2017, p. 7) en vervolgens heel zijn leven als dokter gewerkt heeft (gehoorverslag 23 juni 2017, p. 11). Evenmin blijkt uit de verklaringen van de verzoekende partij dat haar vader zijn studies of werkzaamheden stilgehouden heeft voor de andere inwoners of bijzondere voorzorgsmaatregelen genomen heeft. Bijgevolg wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: *"Zo bent u niet eenduidig over de redenen waarom uw vader plots werd geviseerd door de taliban nadat hij jarenlang als dokter had gewerkt. Eerst zegt u hierover dat hij werd geviseerd omdat hij werd gepromoveerd en dat dat het moment was waarop de taliban wachtte om hem te vermoorden (CGVS 1, p. 10). Even erna past u dan weer uw verklaringen aan en zegt u dat de taliban iedereen die voor de overheid werkt viseert en vermoordt (CGVS 1, p. 11). Verder zijn uw verklaringen over wat de taliban precies wilde van uw vader ook tegenstrijdig. Eerst verklaart u dat de taliban uw vader viseerde omdat ze wilden dat hij meedeed aan de jihad met hen (CGVS 1, p. 10). Op een ander moment tijdens het gehoor geeft u echter aan dat mensen zoals uw vader, die voor de overheid werken, vermoord worden door de taliban (CGVS 1, p. 11)."* Deze

argumenten van de bestreden beslissingen worden niet dienstig weerlegd door de verzoekende partij. Tijdens het gehoor heeft de verzoekende partij aangegeven *“ja, hij werkte als dokter hij kreeg promotie dag na dag”* (gehoorverslag 23 juni 2017, p. 13). Hieruit blijkt inderdaad dat de verzoekende partij aangegeven heeft dat haar vader regelmatig een promotie gekregen heeft, maar op geen enkel ogenblik brengt de verzoekende partij dit in verband met de bedreigingen van de taliban. Evenmin blijkt dat de vader van de verzoekende partij voorafgaand aan de bedreigingen een nieuwe promotie gekregen heeft en dat deze promotie aanleiding zou hebben gegeven tot de bedreigingen van de taliban. Uit de stukken van het dossier en het gehoorverslag blijkt dat haar vader vanaf 30 oktober 2014 aangesteld werd als training manager in het ziekenhuis, van januari 2014 tot oktober 2014 als senior M&E/HMIS Officer gewerkt heeft en van 24 juni 2012 tot 1 september 2013 als health supervisor gewerkt heeft. Deze verschillende tewerkstellingen zijn gestart ruim voor de taliban de vader van de verzoekende partij bedreigde, die daarenboven reeds geruime tijd actief was als dokter.

Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: *“Vooreerst kunt u niet eens bij benadering dateren wanneer precies uw vader de eerste dreigbrief kreeg van de taliban. Die dag kenmerkte nochtans het begin van de problemen die leidden tot uw vertrek uit Afghanistan. De enige manier waarop u in de tijd kunt situeren wanneer uw vader die dreigbrieven kreeg is door te verwijzen naar de tweede dreigbrief die hij zou gekregen hebben. U antwoordt immers wanneer u de vraag wordt gesteld wanneer u de eerste dreigbrief kreeg toegestuurd: ‘één en een halve week voor de tweede brief’ (CGVS 1, p. 10). U kunt op geen enkele andere manier situeren in de tijd wanneer uw vader de eerste dreigbrief ontving. Wanneer u gevraagd wordt hoe het komt dat u de ontvangst van de eerste dreigbrief bij u thuis niet kunt plaatsen in de tijd zegt u dat u een ‘ongestudeerd persoon’ bent (CGVS 1, p. 10). Dit strookt echter niet met uw verklaring dat u tot de 6de graad naar school ging in Afghanistan (CGVS 1, p. 5). Bovendien kon u op andere tijdstippen in het gehoor perfect de Afgaanse kalender hanteren. Dat u het begin van de problemen van uw vader niet kunt situeren in de tijd zet de geloofwaardigheid van uw asielmotieven op de helling.”* In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat het niet redelijk is om van haar te verwachten dat ze exact moet vertellen wanneer haar vader de eerste dreigbrief ontvangen heeft. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij met dit betoog voorbij gaat aan het gegeven dat de ontvangst van de eerste dreigbrief het begin van haar problemen die leidde tot haar vlucht uit Afghanistan kenmerkt. Bijgevolg is het niet kennelijk onredelijk om van de verzoekende partij te verwachten dat ze de ontvangst van de eerste dreigbrief bij benadering in tijd kan situeren. Waar de verzoekende partij haar onvermogen om de ontvangst van de eerste dreigbrief bij benadering in tijd te situeren wijt aan het gegeven dat zes jaar school in Afghanistan niet vergelijkbaar is met 6 jaar school in België, wijst de Raad erop dat uit het geheel van het gehoorverslag blijkt dat de verzoekende partij niet ongeschoold is en enig verstandelijk vermogen heeft. Immers verklaart de verzoekende partij dat zij Pasjtoen en Dari spreekt, evenals een beetje Engels en Nederlands (gehoorverslag 23 juni 2017, p. 8 en 9). Ook blijkt dat de verzoekende partij afstanden in tijd kan uitdrukken (gehoorverslag 23 juni 2017, p. 9) en heeft zij kennis van haar regio (bv gehoorverslag 23 juni 2017, p.17-20). Van een persoon met een dergelijk profiel kan redelijkerwijze verwacht worden dat zij bij benadering aangeeft wanneer precies haar vader de eerste dreigbrief kreeg van de taliban.

Daargelaten de vraag of de ene broer van de verzoekende partij drie of dertien jaar oud is, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat haar broer K. ‘andersvalide’ is en daarom niet gevisieerd wordt door de taliban. Vooreerst heeft de verzoekende partij tijdens de gehoren nooit aangegeven dat haar broer K. een zware fysieke functiebeperking heeft, zoals de persoon heeft die op de foto afgebeeld is. Toen haar uitdrukkelijk gevraagd werd of haar familie daar veilig is en enkel zij diende te vluchten, antwoordde de verzoekende partij dat de taliban niets doet tegen vrouwen en tegen kleine kinderen. In dit verband heeft de verzoekende partij niet aangegeven dat haar broer K. een dergelijke zware een functiebeperking heeft, dat hij niet gevisieerd wordt door de Taliban. Voorts geeft de verzoekende partij dat haar broer altijd thuis moet blijven van hun moeder, tenzij om boodschappen te doen (gehoorverslag 23 juni 2017, p. 15). In dit verband wijst de Raad erop dat de verklaringen van de verzoekende partij niet overeenstemmen met de persoon die op de foto is afgebeeld. De Raad acht het niet mogelijk dat een persoon met een dergelijke zware fysieke functiebeperking, zoals afgebeeld op de foto die ter terechtzitting wordt neergelegd, in staat zou zijn om in te staan voor de boodschappen voor de hele familie van de verzoekende partij. Tijdens het gehoor geeft de verzoekende partij ook aan dat zij zich zorgen maakt omdat niemand voor haar kleine broer kan zorgen (gehoorverslag 23 juni 2017, p. 5). De verzoekende partij geeft niet aan dat zij zich zorgen maakt om haar broer K., die indien hij effectief een dergelijke zware functiebeperking zou hebben, duidelijk hulpbehoevend zou zijn.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift betwist dat de verwerende partij zich geïnformeerd heeft of de taliban nog actief op zoek zijn naar haar, verwijst de Raad naar pagina 16 van het

gehoorverslag van 23 juni 2017. Daar heeft de verwerende partij uitdrukkelijk gevraagd of de taliban nog steeds opzoek zijn naar haar, of zij bewijs heeft dat ze haar effectief nog zoeken en of zij effectief weet dat de taliban haar zoeken of dit enkel veronderstelt. De Raad kan de motieven van de bestreden beslissing bijtreden waar gesteld wordt dat *“U kunt evenmin met duidelijkheid zeggen of de taliban nog steeds op zoek is naar u of niet. Wanneer u dit wordt gevraagd refereert u naar de tweede dreigbrief die uw vader kreeg en waarop uw naam werd vermeld (CGVS 1, p. 16). U heeft geen recente informatie terwijl u maandelijks uw gezin in Afghanistan contacteert en zij nog steeds in uw geboortedorp verblijven. Dan mag verwacht worden dat u concrete informatie heeft over de stand van zaken inzake uw vervolging in Afghanistan (CGVS 1, p.5).”*

De Raad volgt de verzoekende partij niet in zoverre zij voorhoudt dat vermeende trauma's die zij zou opgelopen hebben tijdens haar reis over land naar België de gedane vaststellingen kunnen verklaren. De verzoekende partij legt geen medische attesten voor waaruit kan blijken dat haar oordeelsvermogen ten gevolge van een opgelopen trauma dermate is aangetast dat zij niet in staat zou zijn om coherente en waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Daarenboven heeft de verzoekende partij noch haar advocaat tijdens het gehoor gewezen op een dermate psychische problematiek dat zij niet in staat zou zijn om de vragen over haar asielrelaas naar behoren te beantwoorden. De Raad merkt in dit verband nog op dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

Waar de verzoekende partij erop wijst dat zij niet hooggeschoold is en een drugsverslaving zou hebben, doet zij geen afbreuk aan de verwachting dat zij omtrent belangrijke feiten in haar leven, die de essentie uitmaken van haar verzoek om internationale bescherming, voldoende coherente en duidelijke informatie kan geven. Het gegeven dat de verzoekende partij geen hogere opleiding zou hebben genoten en drugs zou nemen houdt niet in dat haar verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast (minstens wordt dit niet aangetoond) of dat dit de verzoekende partij zou verhinderen om haar asielrelaas op coherente en gedetailleerde wijze uiteen te zetten. De gedane vaststellingen hebben ook geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst.

De verwijzing naar richtlijnen van UNHCR waaruit blijkt dat familieleden van mensen die voor de Afghaanse overheid werken het risico lopen om door de taliban te worden vervolgd volstaat niet om aan te tonen dat de verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hierover in gebreke.

In zoverre de verzoekende partij stelt dat familieleden van mensen die voor de Afghaanse overheid werken het risico lopen om door de taliban te worden vervolgd volstaat dit niet om aan te tonen dat de verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hierover in gebreke.

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan de verzoekende partij het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan er geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in hoofde van de verzoekende partij vastgesteld worden.

2.3.2. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden

verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat de verzoekende partij haar voorgehouden vervolgsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

In casu dient vastgesteld dat de verzoekende partij zich aan de bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen, waar zij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief kan beschikken.

Wat betreft de stad Jalalabad, blijkt uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad*" van 9 juni 2017) dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten van het land. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kaboel die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar *de jure* in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Actueel is er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de meer recente landeninformatie die door de verwerende partij werd bijgebracht middels de aanvullende nota die door haar werd neergelegd op 4 mei 2018 (EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security situation" van december 2017) kan niet blijken dat de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad inmiddels in die zin is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in deze stad geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat. De verzoekende partij brengt geen informatie bij die op het tegendeel wijst.

De Raad meent dat rekening houdend met de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij van haar redelijkerwijs kan verwacht worden dat zij zich in Jalalabad, de hoofdstad van de provincie Nangarhar, vestigt. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon gelet op verzoekers verklaringen terecht het volgende stellen:

"Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Alhoewel u stelt vrienden noch familieleden in Jalalabad te hebben en er nooit te hebben verbleven noch gestudeerd dient te worden gesteld dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig, recent gehuwde, jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat zowel uw vader als uw schoonvader dagelijks het traject deden van uw dorp naar Jalalabad stad. Uw vader behaalde zijn diploma geneeskunde aan de universiteit van Darunta en hij zou de laatste jaren voor uw vertrek in het hospitaal van Jalalabad gewerkt hebben. Uw vader had connecties in Jalalabad stad met wie hij regelmatig contact had (CGVS 2, p. 3). Uw oom van moeders kant en tevens uw schoonvader, die vandaag de dag zou instaan voor het onderhoud van uw moeder en broers en zussen, is taxichauffeur op de lijn van uw dorp naar Jalalabad, en doet dagelijks het traject naar de stad Jalalabad (CGVS 1, p. 4 en CGVS 2, p. 5). Uw dorp is goed geconnecteerd met Jalalabad via een geasfalteerde weg (CGVS 1, p. 9). Afgaande op voorgaande bevindingen kan men stellen dat u, gezien zowel uw vader als schoonvader goede en dagelijkse contacten onderhouden met de hoofdstad van Nangarhar, Jalalabad, u er redelijkerwijs ook over een netwerk beschikt.

Verder verklaart u ook dat er veel verkeer was op het traject van uw dorp tot Jalalabad en dat de dorpingen Jalalabad frequenteerden (CGVS 2, p. 4). Deze vaststelling en het feit dat uw vader zowel als uw schoonvader, de broodwinners in uw familie, beiden dagelijks naar Jalalabad gingen voor hun professionele activiteiten doen vermoeden dat u uw eigen netwerk en banden met Jalalabad probeert te minimaliseren met het oog op uw asielaanvraag.

Ook financieel zijn er geen aanwijzingen in het dossier aanwezig dat een hervestiging in Jalalabad onmogelijk zou zijn. Uw vader, zo verklaart u, heeft genoeg geld om het gehele gezin, en uw gezin erbij, te onderhouden (CGVS 1, p. 8). Het geld voor uw reis naar België kreeg u van uw vader en van uw oom van moeders kant en tevens stiefvader. Dit geld was voorradig in huis. Het gaat over 800 000 Afghaanse Khaldar. Dit is ongeveer 11 000 Amerikaanse dollar (CGVS 2, p. 6). U heeft 2 jerib aan grond en uw familie beschikt over een landbouwer die deze grond bewerkt (CGVS 1, p. 4). Dat uw familie vrijelijk over 11 000 dollar beschikt om uw reis naar België te financieren is een indicatie van een ekere financiële welstand. Dat u nooit op het veld hoefde te werken en een landbouwer had die de gronden

cultiveerde ten gunste van uw familie doet eveneens een zekere welstand uitschijnen. Men mag er bijgevolg van uitgaan dat op financieel vlak een hervestiging in Jalalabad mogelijk is.

Verder bent u in gezonde fysieke en mentale toestand. U behaalde de 6de graad in het Afghaanse schoolsysteem (CGVS 1, p. 5) en u spreekt de beide landstalen zowel Pashtou als Dari (CGVS 1, p. 8).

Men mag uit voorgaande besluiten dat u over de vaardigheden, het netwerk en de middelen beschikt om in de stad Jalalabad aan de slag te gaan en er een bestaan uit te bouwen. Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat u evenzeer zou gevisieerd worden in Jalalabad als in uw dorp van herkomst. Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan."

Waar de verzoekende partij aangeeft dat zij getrouwd is, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat haar echtgenote haar niet in Jalalabad zou kunnen vervoegen nu haar vader taxichauffeur is tussen het dorp en Jalalabad. Eveneens is een oom van de verzoekende partij taxichauffeur op dezelfde route. Waar de verzoekende partij stelt dat men niet mag aannemen dat omdat haar vader in Jalalabad werkte, zijzelf over een netwerk in Jalalabad zou beschikken, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing niet enkel naar haar vader verwezen wordt, maar ook naar haar schoonvader en oom die zich (bijna) elke dag naar Jalalabad begeven waardoor zij zich ook op hun netwerk in Jalalabad zou kunnen beroepen. Daarenboven weerlegt de verzoekende partij niet dat zij over de nodige middelen en vaardigheden beschikt om in de stad Jalalabad aan de slag te gaan en er een bestaan uit te bouwen. Evenmin weerlegt de verzoekende partij het gegeven dat ze de hulp van internationale organisaties in Jalalabad kan inroepen.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat de verzoekende partij geen persoonlijke omstandigheden aantoonst die in haar hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

De verzoekende partij toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.4. *In casu* kan er in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet vastgesteld worden.

Betreffende de verwijzing naar artikel 3 van het EVRM, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij, naast de hoger ongeloofwaardig bevonden vervolgingsfeiten, geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonst waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tweemaal werd gehoord. Tijdens deze interviews kreeg zij de mogelijkheid haar

asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pasjtoen machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst/verblijf van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig te werk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.6. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS